

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 czerwca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma — Włochy) — Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) przeciwko Tiziane Bruno, Massimo Pettiniemu (C-395/08), Danieli Lotti, Clarze Matteucci (C-396/08)

(Sprawy połączone C-395/08 i C-396/08) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 97/81/WE — Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Równe traktowanie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy i pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy — Obliczanie stażu pracy wymaganego do otrzymania emerytury — Wyłączenie nieprzepracowanych okresów — Dyskryminacja)

(2010/C 274/02)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Strona pozwana: Tiziana Bruno, Massimo Pettini (C-395/08), Daniela Lotti, Clara Matteucci (C-396/08)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte d'appello di Roma — Wykładnia dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy] zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) — Załącznik: Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy] (Dz. U. L 1 s. 9) — Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, wykonujący pracę w trakcie niektórych miesięcy w ciągu roku, a w ciągu pozostałych odpoczywający — Nieuwzględnienie okresów bezczynności przy ustalaniu wysokości emerytury

Sentencja

- 1) W odniesieniu do emerytur klauzulę 4 porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy] zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przyjęciu przepisów krajowych, na mocy których następuje wyłączenie okresów nieprzepracowanych przez pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy o charakterze wertykalno-cyklicznym przy obliczaniu stażu pracy wymaganego dla nabycia praw emerytalnych, chyba że takie odmiennie traktowanie jest uzasadnione powodami o charakterze obiektywnym.
- 2) W razie gdyby sąd krajowy doszedł do wniosku, że przepisy krajowe, których dotyczą zawisłe przed nim sprawy są niezgodne z klauzulą 4 porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy], które stanowi załącznik do dyrektywy 97/81 klauzule 1 i 5 ust. 1 tego porozumienia należałoby interpretować w ten sposób, że również one stoją na przeszkodzie przyjęciu takich przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Innsbruck (Austria) w dniu 14 czerwca 2010 r. — Gebhard Stark przeciwko D.A.R. Österreichische Allgemeine Rechtsschutzversicherung AG

(Sprawa C-293/10)

(2010/C 274/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gebhard Stark

Strona pozwana: D.A.R. Österreichische Allgemeine Rechtsschutzversicherung AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 87/344/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on § 158k ust. 2 Versicherungsvertragsgesetz (ustawy o umowie ubezpieczenia [...]) oraz opartej na nim klauzuli zawartej w ogólnych warunkach ubezpieczenia ubezpieczyciela ochrony prawnej, że w umowie ubezpieczenia można uzgodnić, iż ubezpieczony może w celu reprezentowania go w postępowaniu sądowym lub administracyjnym wybrać tylko takie osoby mające odpowiednie kwalifikacje zawodowe do reprezentowania stron, których kancelarie mają siedzibę w miejscu sądu albo organu administracyjnego właściwych do przeprowadzenia postępowania w pierwszej instancji?

(¹) Dyrektywa Rady 87/344/EWG z dnia 22 czerwca 1987 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczenia ochrony prawnej; Dz.U. L 185, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Köln (Niemcy) w dniu 29 czerwca 2010 r. — Land Nordrhein-Westfalen przeciwko Melanie Klinz

(Sprawa C-312/10)

(2010/C 274/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Nordrhein-Westfalen

Strona pozwana: Melanie Klinz

Pytania prejudycjalne**Pytanie pierwsze**

- a) Czy cel klauzuli 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r.⁽¹⁾ sprzeciwia się w poszczególnym przypadku, w ramach oceny prawnej, uzasadnieniu zawarcia kolejnej umowy o pracę na czas określony obiektywnymi powodami w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego wyłącznie na podstawie sytuacji występującej w momencie zawarcia tej kolejnej umowy, bez uwzględnienia liczby umów zawartych na czas określony poprzedzających tę umowę, albo
- b) Czy cel klauzuli 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego, polegający na zapobieganiu nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę zawieranych na czas określony, nakazuje stawianie „obiektywnym powodom” tym wyższych wymagań, im większa liczba umów o pracę zawartych na czas określony poprzedza umowę obecnie badaną lub im dłużej dany pracownik był już wcześniej zatrudniony na podstawie kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony?

Pytanie drugie

Czy klauzula 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony sprzeciwia się stosowaniu przepisu krajowego takiego, jak § 14 ust. 1 zdanie drugie pkt 7 Gesetz über Teilzeitarbeit und befristete Arbeitsverträge (ustawy o pracy w niepełnym wymiarze czasu oraz o umowach o pracę zawieranych na czas określony, zwanej dalej „TzBfG”), który kolejne umowy o pracę zawierane na czas określony jedynie w służbie publicznej uzasadnia „obiektywnymi powodami” polegającymi na tym, że pracownik wynagradzany jest ze środków budżetowych przeznaczonych w prawie budżetowym na zatrudnienie na czas określony, podczas gdy w przypadku pracodawców w sektorze prywatnym tego rodzaju względy ekonomiczne nie są uznawane za „obiektywny powód”?

Pytanie trzecie

- a) Czy wymieniony w pytaniu drugim przepis dotyczący umów o pracę zawieranych na czas określony (w niniejszej sprawie § 14 ust. 1 zdanie drugie pkt 7 TzBfG) jest zgodny z porozumieniem ramowym w sytuacji, gdy przepis budżetowy, do którego odsyła § 14 ust. 1 zdanie drugie pkt 7 TzBfG, wskazuje w sposób wystarczająco konkretny cele tego ograniczenia w czasie umowy o pracę, dotyczące w szczególności rozpatrywanej działalności i warunków jej wykonywania (zob. wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie C-212/04 Adeneler, pkt 2 streszczenia)?

W przypadku udzielenia na pytanie trzecie a) odpowiedzi twierdzącej: